

TO MESTO JE BLIŽE SMRTI KOT RESNICI

Niko Grafenauer

Tu zdolaj, v podnožju hriba, v zatilju sveta,
tu v grobu nižin odkrivam
kamnito ozvezdje.
V žolti zarji poznega popoldneva.
O, poje
materinska ptica,
in se spreleta s sinjega miru med listje.
Jeseni
je mesto kalužno kot jug.
Dež ne prinese olajšanja,
ne skopa senca med drevjem.
Gledam v mrlečem prahu: kalvarija, poslednji most preko sebe,
smrt.
(Brinje zori ta čas; po kostanj
ob popoldnevih, v nedeljo.)
Ihteti.
Ihteti zeleno v prostoru kot bor. Ihteti
z jalovo pokrajino za sabo.
Ne ukrotim spominov.
Tu je to mesto pod mano. Opasano z reko, z rastlinjem.
Klopi na obrežju so puste.
Čas jih prekriva kot draperija.
Veter napenja zavese. (Človek ne more,
kot list v samem zraku zapeti. Bodite nežni,
prekrižajte roke. Zdaj pišem ciklus o ljubezni.)
Kruta je voda.
Bližina pozabe, le dih.
Smrt ukroti spomine.

Grem
po runu travnikov. Vračam se
v mesto.
Nizdol po tišini, po mahu.
V črne soteske.